

РЕШЕНИЕ

№ 16062

гр. София, 27.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав, в
публично заседание на 21.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **2653** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба от Р. Т. Б. ЕГН [ЕГН] от [населено място] чрез адв. Т. Р. със съдебен адрес [населено място], 1408,[жк], [улица], ет.5, ап.14 против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №284/17.02.2026г. по чл.171, т.1, б.“з“, „бб“ от Закона за движение по пътищата/временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл.175, ал.1, т.5 ЗДвП/, издадена от младши автоконтрольор в 04 група 01ви сектор в отдел Пътна полиция при СДВР, с която за установено нарушение по чл.175, ал.1, т.5 ЗДвП на Р. Т. Б. е наложена принудителна административна мярка временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца.

В жалбата се твърди, че оспорения акт е незаконосъобразен, същият е издаден в нарушение на процесуалните правила и материалния закон, тъй като в заповедта не са изложени конкретни фактически основания, които да обосноват прилагането на мярката. Посочено е единствено, че е съставен АУАН за нарушение по чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП, без да се изяснява дали действително е налице административно нарушение, както и дали то е от типа, предвиден в хипотезата на чл.171, т.1, б. „з“ ЗДвП. Отделно от горното счита, че е нарушен материалния закон, тъй като ПАМ не изяснява обстоятелствата по случая, същата не е съразмерна и не цели предотвратяване на ново нарушение. Съгласно описанието инцидентът се е случил на паркинг при паркиране, без данни за вреди, пострадали лица или за укоримо поведение. Твърди, че мярката е несъразмерна и като такава следва да бъде отменена.

Доводите се поддържат в съдебно заседание от адв. Р., който акцентира, че жалбоподател е

инвалид и ползва автомобила за посещение на лечебни заведения и за извършване на терапии и изследвания, като с оглед отнетото СУМПС се спъва нейния оздравителен процес. Твърди, че наложената ПАМ е несъразмерна и се иска отмяна на заповедта

Ответникът - мл.автоконтрольор към ОПП-СДВР не се явява, не се представлява и не изразява становище.

Административен съд – София-град, III отделение, 67 състав, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 17.02.2026г. срещу Р. Т. Б. е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 0619111 за това, че на 24.12.2025г. около 12.55ч. в [населено място], на паркинга на магазин „Л.“ с адрес [населено място], [улица] управлява личния си лек автомобил „О. Вектра“ с Рег [рег.номер на МПС] , като при извършване на маневра „движение на заден ход“ не се убеждава, че пътят зад управляваното МПС е свободен и реализира ПТП в паркирания лек автомобил БМВ с рег [рег.номер на МПС] , след което не слиза, за да установи нанесените щети и не уведомява компетентните органи на МВР. Актът е съставен по сведения от г-н А. – чл.40, ал.1 и ал.4 от ЗАНН. Актът е съставен от мл. автоконтрольор при ОПП-СДВР за нарушение на чл. 40, ал. 1 и чл. 123, ал. 1, т.1 от ЗДвП. Актът е подписан с възражения от нарушителя, съгласно които не е извършила описаното нарушение.

При тези описани в АУАН данни е издадена процесната ЗППАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ от ЗДвП, с която за извършено от Р. Т. Б. нарушение на чл. 40, ал.1 и чл.123, ал. 1, т. 1 от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца.

В хода на съдебното производство са приети като доказателства, документите, приобщени към административната преписка, а именно АУАН, ЗППАМ, Декларация от Б., че на дата 24.12.2025г не е ходила в „Л.“, тъй като е прекарала празниците в провинцията – [населено място], по което време лично тя е управлявала автомобила си там, Декларация от П. А., скица на ПТП към протокол №17142/24.12.2025г, докладна записка от В. Д. – мл.автоконтрольор в 02 гр, 1-ви сектор пи Отдел ПП СДВР относно посетен сигнал за ПТП от 24.10.2025г, справка картон на водач, от 24.02.2026г, доказателства за компетентност на издателя на ИАА.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активно легитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП (редакция ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.09.2025 г.) принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2б не се издава и табелите с регистрационен номер и свидетелството за регистрация на моторното превозно средство не се отнемат, ако глобата за извършеното нарушение бъде заплатена в момента на налагането ѝ. Когато в срока по чл. 171, т. 2б глобата за извършеното нарушение бъде заплатена, принудителната административна мярка се прекратява.

Със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. министърът на вътрешните работи на основание чл. 165

от ЗДвП е определил да осъществяват контрол по ЗДвП следните основни структури на МВР: 1. Главна дирекция "Национална полиция"; 2. Главна дирекция "Гранична полиция"-в района на аерогарите; 3. Областните дирекции на МВР и Столична дирекция на вътрешните работи. От своя страна, на основание закновата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР, със Заповед № 513з-12086/14.10.2025г. е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, 5, буква „а“ и т. 6 от ЗДвП. В такова качество е издадена и оспорената заповед, видно от приложенията на л.22 и л.23 заповеди. Следователно оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

Заповедта е обективирана в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. В същата са посочени както правни, така и фактически основания за издаването ѝ.

Заповедта е издадена в нарушение на административнопроизводствените правила и в противоречие със закона – основание за отмяна по чл.146, т.4 АПК. В случая мярката се прилага за нарушение по чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП, според която разпоредба „Наказва се с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок три месеца и с глоба 200лв. водач, който наруши задълженията си като участник в пътнотранспортно произшествие“. В акта и в заповедта е посочено, че е нарушено изискването на чл.40, ал.1 от ЗДвП, съгласно която преди да започне движение назад, водачът е длъжен да се убеди, че пътят зад превозното средство е свободен и че няма да създаде опасност или затруднения за останалите участници в движението и чл.123, ал.1, т.1 от ЗДвП, според която норма „Водачът на пътно превозно средство, който е участник в пътнотранспортно произшествие, е длъжен без да създава опасност за движението по пътя, да спре, за да установи какви са последиците от произшествието“. Видно от фактическия състав на нормата водач, който е участник в ПТП трябва да спре, за да установи последиците от това ПТП, като това следва да става без да се създава опасност за другите участници в движението по пътищата.

В случая се спори, че жалбоподателят на процесната дата и час е бил водач на описаното в заповедта МПС, тъй като жалбоподател твърди, че на тази дата е управлявал МПС в [населено място] и не е бил в [населено място]. Актът е съставен по сведения от другия участник в ПТП П. Н. А., който е представил декларация, въз основа на която е съставена спица на ПТП на дата 24.12.2025г в 12:55часа. При предявяване на АУАН жалбоподателката е направила възражения, че не е извършила описаните в акта нарушения, както и декларация, че на дата 24.12.2025г не е ходила в магазин „Л.“ в [населено място], тъй като е прекарала празниците в провинцията – [населено място] с личния си автомобил, и не е била в [населено място], където се твърди, че е извършено нарушението. Остава неизяснена фактическата обстановка, а именно дали процесното ППС действително е било паркирано на дата 24.12.2025г в [населено място] на посоченото място. Въпреки, че в докладната записка е отбелязано, че магазинът е с видео наблюдение, по делото не са приложени веществени доказателства, от които обосновано и без съмнение да се установи, че ППС, собственост на жалбоподателката е било на паркинга и съответно че е реализирало ПТП. Административният орган е следвало да приобщи този доказателствен материал по преписката и след като се убеди, че лекият автомобил е бил на посочената дата и място на паркинга и неговият водач /собственик/ е извършил маневрата, да предприеме следващите действия по издаване на ПАМ. В докладната записка е посочено също, че е съставен протокол №17142-1/24.12.2025г, който обаче не е наличен по делото, като не е изпълнено указанието на съда, същият да бъде представен от административния орган по делото в срок до о.с.з. С оглед горното според съда остава неизяснен въпроса дали личното ППС на Б. е било на сочената дата и място, описан в АУАН и в ЗППАМ.

Спорно е също участието му в причиненото ПТП, като се отрича изобщо наличие на такова произшествие на описаното в заповедта място и на посочената там дата и час.

Съдът намира, че не е установено надлежно изискването на чл.171, т.1, буква „з“, „бб“ от ЗДвП, доколкото липсват убедителни доказателства, че точно на описаното място и в посоченото време е налице реализирано пътнотранспортно произшествие, в което жалбоподателката е участвала като водач. Според дефиницията на §6, т.30 от ДР на ЗДвП „Пътнотранспортно произшествие“ е събитие, възникнало в процеса на движението на пътно превозно средство и предизвикало нараняване или смърт на хора, повреда на пътно превозно средство, път, пътно съоръжение, товар или други материални щети“. В хода на производството от страна на ответник е представена административната преписка. В АУАН е записано, че жалбоподател е реализирал ПТП при извършване на маневра „движение назад“, след което напуска местопроизшествието и не уведомява компетентните органи на МВР. Актът е предявен на нарушителя и в същия е записано, че той има възражения.

От приобщените писмени доказателства не може да се установи, че е изпълнено изискването на цитираното по-горе от допълнителната разпоредба на закона за повреда на описаното в АУАН превозно средство и/или за наличието на някакви материални вреди, които да са в пряка и непосредствена причинна връзка с управляването на автомобила на жалбоподател на процесната дата и час на описаното място. В съдебно заседание жалбоподателката се явява лично, като не твърди наличие на повреди на нейния автомобил. Никакви други доказателства за наличието на повреда по автомобила на жалбоподател или по другия автомобил не са ангажирани пред съда, не е извършен оглед на автомобилите с оглед установяване наличието на щети по тях, липсват и веществени доказателства – фотоснимки, записи от камери и др., от които да е възможно да се установи, че е реализирано ПТП. Описаното в докладната записка, което е в смисъл, че е реализирано ПТП от страна на жалбоподател, без в нея да фигурира отбелязване за наличие на някакви видими щети, се явява голословно и необезопасено, неподкрепено с доказателства. При липса на доказателства за ПТП и реализирани в следствие на това произшествие щети, няма как да се поддържа, че не е спазено изискването на чл. 40, ал.1 от ЗДвП и чл.123, ал.1, т.1 от ЗДвП и оттам, че е налице хипотезата на чл.171, т.1, буква „з“, „бб“ от ЗДвП.

Следва оспорената заповед да се отмени като незаконосъобразна.

Водим от изложеното, Административен съд – София-град, III отделение, 67 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №284/17.02.2026г по чл.171, т.1, б. „з“, „бб“ от Закона за движение по пътищата, издадена от младши автоконтрольор в 04 група 01ви сектор в отдел Пътна полиция при СДВР, с която на основание чл.171, т.1, б. 3) ББ) от Закона за движението по пътищата на жалбоподателя е наложена ПАМ „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца“.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване съгласно чл.172, ал.5 ЗДвП.

СЪДИЯ: